

UN GOVERN ISABELÍ

Germà Bel

(Publicat a *La Vanguardia*, 1 de juliol de 2014)

Fa una setmana el secretari d'Estat Beteta explicava la reforma de l'IRPF a TVE (que se segueix rebent a Catalunya, per si han sentit sobre falta de pluralitat informativa). Preguntat per l'absència real de rebaixa per a les rendes mitjanes, deia "És que són milions...són el gruix de la recaptació" (des de 36'35", a <https://www.youtube.com/watch?v=IPRMihdaoYU>). Em va recordar la negativa a implantar el sufragi universal en la recta final del règim isabelí, en els 1860s, perquè suposaria afegir uns milions més d'electors als ja habilitats amb el sufragi censatari; uns 400.000 propietaris, poc més del 2% de la població.

I és que el govern central té uns trets ben isabelins. Tornem a la reforma de l'IRPF, que concentra la rebaixa impositiva en les rendes més altes (perquè són pocs, és clar), i preveu reduir la recaptació en més de 4.000 milions € a l'any, alhora que se sotmet a setges addicionals les hisendes regionals, que proveeixen serveis bàsics com educació i sanitat. Doncs després d'anunciar la reforma de l'IRPF, el ministre Montoro anuncia una altra demora de la reforma del finançament autonòmic, perquè no hi ha recursos i a més generaria enfrontaments territorials. Tot i que la reforma fos obligada per llei ja al gener de 2014, i les regions mediterrànies i Madrid estiguin pitjor finançades, alhora que pateixen un nivell de preus superior que encareix els serveis.

No s'acaba aquí la nòmina de ministres isabelins. Segueixin al ministre Fernández Díaz qui, com un cap de policia de mitjans del segle XIX, amenaça amb una invasió de terroristes yihadistes a una Catalunya independent. O la ministra Báñez, que presumeix de solidaritat estatal amb els pensionistes catalans, com si ignoréssim que l'actual dèficit de la seguretat social és menor a Catalunya que en el conjunt de l'Estat, de manera que els cotitzants i contribuents catalans sufraguen el dèficit català, i a més una part de la resta d'Espanya. O la ministra Pastor, que portant aquí i allà el corredor mediterrani, el defineix oficialment com "el que unirà Madrid i els principals ports de la costa Est Espanyola amb Europa" (p. 24 de http://www.adif.es/es_ES/conoceradif/doc/CA_DRed_Completo.pdf). I què dir de Ruiz Gallardón, amb el seu retro-avortament i l'aforament exprés...Governen sobre súbdits, en lloc de per a ciutadans.

Veuran. Em sembla respectable oposar-se a la creació d'un Estat català per motius identitaris (més del doble de freqüents en el No que en el Sí), o per interessos empresarials si es depèn crucialment del mercat espanyol. Però la 'milonga' que l'economia aniria pitjor en un Estat català no se sosté per cap costat. Espanya és el país 125 de 148 en càrrega per la regulació governamental (al *Global Competitiveness Report*, del World Economic Forum) y el 142 de 189 en facilitat per crear empreses (el pitjor d'Europa, en l'informe *Doing Business*, del Banc Mundial). Era propi del règim isabelí controlar tot mitjançant la rigidesa regulatòria, i en aquestes seguim. No sabem bé quant millor es pot fer. Però, per descomptat, pitjor impossible.